

WOUDBLOEM

sneak preview, januari 2018

© 2018 Frans Hempen, SMTM Uitgevers

DEEL I

DONDERVLIEGJES

DINSDAG

Er klonk een doffe knal. Harm trapte vol op de rem en de tractor kwam met een schok tot stilstand. Hoofdschuddend zwaaide hij de deur van de cabine open.

‘Godverdegodver.’ Hij sprong de drukkende hitte in en ramde het portier dicht. Door de stofwolken beende hij naar de aardappelrooier, die werkeloos achter de tractor hing. Hij rukte de pet van zijn hoofd en sloeg er wild mee naar de dondervliegjes die in een zwarte wolk voor zijn gezicht dansten. Hij boog zich over de zeefband en nam de schade op. De ketting van de band was dubbelgeslagen. Tevergeefs probeerde hij die los te rukken. De as van een van de aandrijfrollen was verbogen en de tandwielen misten een paar tanden. Voor de rest van de dag lag de oogst stil. Hij schreeuwde naar de hemel. ‘Fuck.’

Harm haalde diep adem, waarbij de dieselwalm van de stampende Fendt prompt op zijn longen sloeg. Hoestend strompelde hij bij de stationair draaiende tractor vandaan. Een golf van misselijkheid kwam op, hij zette beide handen op zijn knieën en boog het hoofd. Hijgend sjokte hij terug naar de cabine. Hij plaatste zijn voet op de onderste tree en trok het portier open. De koele aircolucht waaide hem weldadig tegemoet. Hij zette de motor van de tractor uit en het gedreun hield met een schok op. Hij deed de klep van de koelbox open, haalde er een waterfles uit en liet zich weer op de grond zakken. De uitgedroogde aarde verkruimelde onder zijn zware schoenzool. Nu de tractor stil was, hoorde hij het gerommel in de verte. Hij keek naar de lucht boven de akkers. Vanuit het westen kleurde de hemel vaalgeel, een voorbode van onweer. De donderbeestjes hadden gelijk.

Hij liep naar de geasfalteerde oprit die naar de weg voerde. Aan de buitenkant van zijn waterfles hadden zich druppels condens

gevormd. Hij hield de fles tegen zijn wang. Even koelte, zijn woede zakte. Een diepe zucht ontsnapte hem en hij begon zachtjes te grinniken.

‘Sodemieter,’ zuchtte hij. ‘Sukkel.’ Hij draaide de dop van de fles open, terwijl hij naar de schaduw onder de rij bomen langs de weg liep. Hij wilde een slok nemen, maar struikelde over een steen onder een kluit aarde. De fles glipte uit zijn hand en viel op de grond. Het water gutste over de akker. ‘Shit.’

Hij griste de bijna lege fles van de grond en veegde hem beteuterd schoon. Hij zette de hals voorzichtig aan zijn mond en nam een zuinige teug. ‘Aaah.’ Het ijskoude water deed pijn aan zijn tanden, maar het voelde fijn. Hij liet een straaltje water langs zijn mondhoek zijn hals in lopen.

Nu drong het gekwetter van graspiepers in de struiken tot hem door. De droge akker en de dorre berm langs de sloot ritselden van het kleine leven. In de verte klonk een diepe brom. Hij hoefde niet op zijn horloge te kijken om te weten dat het de bus van half zes op de Hoofdweg in Scharmer was. Was Lieve al langsgefietst op weg naar huis van haar vakantiebaantje? Hij liep over de oprit de weg op en speurde de Woudbloemlaan af. De weg was leeg, hij zag alleen donkergroen zomerland. De bomen vol slap hangend blad, het bermgras hoog en droog, de akkers vol rijpe gewassen.

Harm wreef het prikkende zweet uit zijn ogen en zette zijn pet weer op. De binnenrand voelde klam en vettig tegen zijn voorhoofd. Het geluid van de bus stierf weg. Hij was weer alleen met de geluiden van het veld. Het tikken van de afkoelende dieselmotor. Nu deed ineens alles pijn. Goed, het was ook al bijna zes uur. *Tied om op huus an te gaan.* Even eten en dan vanavond kijken of hij de zeefband kon fiksen. Eva zou hem uitlachen, dat wist hij zeker. Lieve ook. En terecht. Wat een domme boer. Daar stond hij, in de verstikkende hitte, met een kapotte rooimachine en onweer op komst. Zijn eerste oogst en dan nog maar zo’n klein stukje land. Hij schudde het hoofd over zijn geploeter. Tegelijkertijd besepte hij dat hij het helemaal aan zichzelf te danken had. Zoals hij zich vroeger in een zaak vastbeet als hij ook maar de kleinste kans zag om

zijn gelijk te halen, zo had hij zich op project Boer Harm gestort. Hij had de sceptische blikken van vrienden en collega's in de Randstad ontweken, Eva's spot getrotseerd en zich niet laten vermurwen door de tranen van Lieve. Hij had naar niemand geluisterd, behalve naar de stem van zijn vader.

Vijf jaar geleden had die hem op zijn sterfbed laten beloven dat hij zich zou ontfermen over de pas gepote aardappels in zijn moestuin. Een halfjaar na zijn dood had Harm samen met Lieve de rijpe aardappels met blote handen opgegraven. Hij had zich verbaasd over de rijkdom die één enkele plant opbracht. Op het tuintje van zijn vader was het zaadje geplant dat was ontkiemd toen zijn praktijk in Amsterdam op de rand van de afgrond balanceerde. Hij zocht zijn toevlucht tot het lege land toen de stad zich tegen hem keerde. De prijs voor hun twee etages in de Pijp was hoog genoeg om een boerderij in Gronings niemandsland over te kunnen nemen. Van zijn spaargeld en de bescheiden erfenis kocht hij de Fendt en de Grimme, tweedehands. Eva verdiende genoeg om hun drietjes te onderhouden tot hij volleerd landbouwer was.

Harm keek naar zijn handen. De kloven, de schrammen en het eelt van de afgelopen anderhalf jaar vertelden maar de halve waarheid. Zeker, hij had zich kapot gewerkt om een deel van de boerderij te verbouwen en hij had meer opgestoken over poters, schimmels en ongediertebestrijding dan hij ooit voor mogelijk hield. Maar boerenbescheidenheid had hij nog niet geleerd. Zo hield hij stug vol dat hij de oogst in zijn eentje kon binnenbrengen. Buurman Wiebe had hem gewaarschuwd, ook andere boeren in de buurt hadden het hoofd geschud over zoveel stadse hoogmoed, maar toch was hij alleen het land opgegaan. Dagenlang ging het goed, tot een simpele steen zijn werk stillegde.

Weer gerommel in de verte. Gisternacht was het volle maan, nu kwam er een einde aan de droogte. Het onweer zou eindelijk verkoeling brengen, maar ook de oogst bemoeilijken. Hij besloot verstandig te zijn en de rooierbunker af te dekken voor de komende regenbui. Dan kon hij de oogst na de regen toch droog de schuur in rijden. Hij liep terug naar het aardappelveld en haalde een zeil

tevoorschijn om over de diepe opslagbunker van de Grimme te gooien. Hij zette zijn voet op de dissel, greep de zijkant van de bunker en hees zich omhoog. Het staal was gloeiend heet. Snel liet hij zich weer zakken en ging op een holletje naar de cabine. Nu de motor en de airco niet meer draaiden, was alle koelte vervlogen. Hij viste twee handschoenen uit het dashboardkastje en wilde uitstappen. In de verte brak een felle flits door de grauwe onweerssluier.

‘Tering,’ mompelde hij en begon de seconden te tellen. ‘Eenen-dertig, tweeëndertig, drieëndertig...’ Bij eenenveertig kwam het geluid pas aan op zijn akker. Een onbestemd gerommel in de verte. Hij rekende snel uit: elf keer driehonderdvijftig, dus nog vier kilometer hier vandaan. Tijd genoeg om de aardappels te redden van de regen.

Toen hij wilde uitstappen, voelde Harm ineens een trilling onder zijn voeten. Opnieuw klonk er gerommel, maar dit keer had hij geen flits gezien. Het geluid kwam niet uit de hemel boven hem, maar uit de grond onder de tractor. Het zwol aan tot een dof gedreun en zijn koffiemok begon te trillen in de bekerhouder. Het was alsof er in de verte een ondergrondse goederentrein aan kwam denderen. Steeds dichterbij, steeds zwaarder klonk het gedreun. De Fendt begon wild te schudden. Harm moest zich vasthouden om niet te vallen. De sleutelbos met de foto van Lieve en de letterhanger ‘H’ die hij van haar had gekregen, zwiepte heen en weer onder de stuurkolom. Het schokken hield aan, evenals het onderaards gebonk. Het duurde onwerkelijk lang. Toen klonk er een harde knal en duwde een onzichtbare hand hem hard in de rug. Hij verloor zijn evenwicht en viel naar voren, met zijn hoofd tegen het stuur van de tractor. Een pijnscheut joeg door zijn schedel. Hij liet de handschoenen vallen. Tranen sprongen hem in de ogen en vertroebelden zijn zicht. Hij wilde naar zijn hoofd grijpen, maar had beide handen nodig om zijn balans te hervinden. Hij hees zich overeind en veegde de tranen weg.

De aarde was opgehouden met beven, het was doodstil. Hij greep het stuur beet en keek op. De lucht was vol vogels die alle kanten op vlogen. Verderop in de berm klonk het gekrijs van patrijzen. Een van

de eiken was scheefgezakt en hing half over de oprit. Harms maag draaide om. Eén gedachte drong door de pijn en de verwarring heen. Was dit waar Groningen al jaren op wachtte? De klap die iedereen vreesde na honderden trillingen en bevingen? Hij graaide naar zijn mobieltje dat op de vloer van de cabine was gevallen. Verwoed tikte hij zijn code in en zocht zijn contactenlijst. Eva's gezicht verscheen. Stralende lach, verwaaide haren op het Noordzeestrand.

'Neem op, neem op.' De telefoon ging over op voicemail. Harm voelde zijn nek ijskoud worden. Hij drukte weer op het scherm en het gezicht van Lieve kwam tevoorschijn. Drie keer ging de telefoon over en ook nu voicemail. Hij sprong uit de cabine, rende naar de achterkant van de tractor en trok de aanhanger los van de trekhaak. Het veld was in doodse stilte gehuld. De patrijzen waren gestopt met krijsen. Er was geen vogel meer te horen. Alleen de dondervliegjes dwarrelden door de lucht.

Hij sprong achter het stuur en draaide de sleutel om in het contact. Met een luide brul kwam de Fendt tot leven. Hij trapte uit alle macht op het gaspedaal en stuurde naar de weg, rechts van de omgezakte eik. Het asfalt van de oprit was gebarsten door de aardbeving. Daardoor slingerde de tractor naar links, schampte de scheve boom en denderde over de berm de Woudbloemlaan op.

'Kom op,' schreeuwde hij en schakelde naar de hoogste versnelling. De Fendt loeide naar de top van zijn vermogen. Hij greep zijn mobiel en probeerde Eva opnieuw. Nog steeds geen gehoor. Hij smiet de telefoon naast zich neer. Ze was vast buiten met Lieve. Ze waren net zo geschrokken als hij en waren samen naar buiten gegaan. En haar telefoon lag binnen. Die van Lieve ook. Ze waren op hem aan het wachten op het erf.

Hij hield het gaspedaal ingedrukt in de bocht en sloeg linksaf de Hooilandsweg op. Nog een paar honderd meter. 'A Sky Full of Stars' van Coldplay schalde door de cabine. Zijn ringtone. Dat moest Eva zijn die hem belde. Hij tastte naar de mobiel, maar greep mis. De telefoon glipte uit zijn bezwete vingers en viel tussen zijn voeten. Hij wierp een blik naar beneden, maar keek snel weer omhoog naar de weg. Remmen om de telefoon op te rapen of doorrijden? Daar

was de boerderij van de buren. Er klopte iets niet. Het dak van de schuur achter hun huis was verdwenen. Was de schuur ingestort?

Zijn buren stonden op de oprit. Cora zwaaide druk naar hem. Wiebe hield zijn telefoon tegen zijn oor en wees er driftig met zijn vrije hand op ten teken dat hij hem probeerde te bereiken.

‘Nee, godverdomme.’ Harm denderde door, de laatste honderd meter tot de bomen voor zijn boerderij. Daarachter waren Eva en Lieve. *Daar was alles oké.*

Eindelijk lukte het de brandweer om een gat te maken in de gevel onder het ingestorte dak van het voorhuis. De eerste reddingswerker zette zijn zuurstofmasker op en wurmde zich naar binnen. De onweerssluier hing inmiddels boven de boerderij. Het gerommel van de donder volgde steeds korter op de bliksem. De flitsen overstemden de felle halogeenlampen die de verwoesting in een zee van licht zetten. De schijnwerpers waren op het gat gericht. Harm zag van de man in het zwarte pak alleen de reflecterende strepen op zijn uniform. Hij leek een lichtgevende robot uit een sciencefiction-film. De brandweerman kreeg een hydraulische stut aangereikt. Hij plaatste die in de donkere holte. Een collega volgde hem met een camera met een lamp. Ze verdwenen in het duister, het schijnsel achterna. Gespannen volgden de anderen hun verrichtingen. De brandweercommandant stond met twee andere reddingswerkers bij de monitor waarop het beeld van de camera te zien was. Ze tuurden met gebogen hoofd naar het scherm.

Een uur eerder hadden Harm en Wiebe zich met de moed der wanhoop op het huis gestort. Eerst met blote handen klauwend in het puin, tot hun vingers bloedden. Vervolgens hadden ze een bijl en een sloophamer uit de tweede, ongeschonden schuur tegenover de oude boerderij gehaald. Daarmee waren ze het voorhuis, de kop van de boerderij, te lijf gegaan. Alsof ze een gezicht dat tot moes was geslagen nog meer wilden verminken. De ramen waren uit de sponningen gedrukt. De ruiten lagen in duizend stukken versplinterd

over de bloemperken, het grindpad en het gazon. De draagbalken van het dak waren uit het lood geduwd. Hierdoor was het dak boven het woongedeelte onder zijn eigen gewicht bezweken. Er staken balken uit als de baleinen van een kapotgewaaide paraplu. Dakpannen lagen als bruinrode confetti over het erf gestrooid. De voordeur helde los van de deurpost naar voren. Harm en Wiebe hadden Eva en Lieve's namen geroepen tot ze schor waren. Op hun kreten was geen antwoord gekomen. Alleen de vogels waren weer begonnen te fluiten.

Cora had het alarmnummer gebeld. Het duurde lang voordat ze erdoor kwam, de lijn was steeds bezet. Toen ze eindelijk een telefoniste aan de lijn kreeg, vroeg die Cora om een foto te sturen voordat ze haar melding voorrang gaf. Er waren al tientallen paniekerige telefoontjes binnengekomen, maar er was nergens een heel huis ingestort. Met trillende vingers nam Cora met haar telefoon een foto van de boerderij en stuurde die door. Twintig tellen later belde de telefoniste haar terug. Het goede nieuws was dat ze nu overtuigd was van de ernst van de situatie. Het slechte nieuws was dat de brandweer van de posten Harkstede en Slochteren onderweg waren naar andere adressen. De ene ploeg voor een gebarsten waterleiding, de andere voor een losgebroken veulen. Beide teams werden opgeroepen om rechtsomkeert te maken en koers naar Woudbloem te zetten. Daar namen ze het over van Wiebe en Harm.

Intussen ging er groot alarm uit naar alle posten in de regio. Binnen het halfuur was de Hooilandsweg ingenomen door politie, brandweer en ambulances. In een oogwenk stelden de hulpdiensten op de oprit naast de woning een commandopost op, compleet met generatoren, verlichting, blusmaterieel en een medische hulp-post. Versteend keek Harm toe hoe zijn erf veranderde in een drilterrein voor reddingsbrigades, behalve dat dit geen oefening was. Slotstuk van de parade was de Lifeliner, de gele traumahelikopter die uit Groningen aan kwam vliegen en met donderend geraas op de verharde weg landde.

Maar hoe gedisciplineerd en georganiseerd het team ook werkte, het stelde hem niet gerust. Naast de aanblik van het vermorzelde

huis deed de hele machinerie nietig aan. Een stel ambulancebroeders ontfermde zich over Wiebe en hem. Een breedgeschouderde kerel met kortgeschoren haar verbond de snijwonden aan zijn handen.

‘Dat ziet er niet zo mooi uit,’ zei de man. Hij knipte een stuk verband af en wikkelde het om Harms middelvinger.

‘Ik voel er niks van,’ zei hij. Zijn stem was hees van het schreeuwen. Hij nam een slok water uit de fles die hij van de broeder had gekregen.

‘Dat komt nog wel, als de adrenaline zakt. Over een uurtje begint je vinger gemeen te kloppen,’ antwoordde de broeder. ‘Hoe kom je hieraan?’

‘We wilden door een raam klimmen,’ antwoordde Harm.

‘Is dat zo?’ zei de man met typisch Groningse lijsigheid.

Harm veegde met zijn vrije hand het zweet van zijn voorhoofd. ‘Ik moet daarheen.’ Hij wees naar het groepje bij het beeldscherm.

‘Ik ben zo klaar,’ knikte de broeder en tapete het verband af. Intussen droegen twee mannen een langwerpige, platte kuip naar het gat in het puin. Harm rukte zich los van de ambulancebroeder en liep naar de tunnelopening. De commandant kwam hem op een drafje tegemoet en hield hem tegen voordat hij bij de mannen met de brancard kon komen.

‘Meneer Mulder, we hebben uw vrouw en uw dochter gelokaliseerd,’ meldde de man, die zich eerder had voorgesteld als commandant Ronald Lokhorn. ‘We halen ze er nu één voor één uit.’

‘Hoe zijn ze eraan toe?’ vroeg Harm en zette zich schrap voor het antwoord.

‘Dat kan ik u niet zeggen. Mijn mannen werken zo snel mogelijk, maar ze moeten heel voorzichtig zijn. Er is een risico op naschokken.’

Harm wilde doorlopen naar de commandopost, maar Lokhorn versperde hem de weg.

‘Kijk, ze gaan nu naar binnen met de brancard,’ wees hij terwijl hij Harm stevig bij de arm vasthield. Twee brandweermannen stonden over het gat gebogen. Een derde stond in de opening en gaf de rode kuip naar binnen door. Een minuut verstreek. Een felle flits kraakte

de donkere lucht open, na drie tellen gevolgd door een donderslag. Er stak een lauwe bries op. Een minuut ging voorbij, en nog een.

Toen was er beweging. De man in het gapende gat kreeg de kuip aangereikt vanuit de duisternis. Hij gaf hem door aan de manschappen die bij de rand van het gat stonden te wachten. In de rode kuip lag een kleine gestalte onder een grijze laag stof. De brandwachten hesen de draagbaar op een verrijdbaar onderstel. Meteen schoten de arts en de verpleegkundige van het Mobiel Medisch Team toe.

Harm probeerde zich tevergeefs uit Lokhorns ijzeren greep te bevrijden. Een kluwen van mensen ontnam hem het zicht. Hij meende Lieve te zien bewegen en riep haar naam. Een tweede brandweerman was Lokhorn te hulp geschoten om Harm tegen te houden. Ze hadden elk een arm beet.

‘Laat ze hun werk doen, meneer Mulder. Elke seconde telt,’ probeerde Lokhorn hem tot bedaren te brengen. Harm keek vertwijfeld toe hoe de arts en diens assistent een zilverkleurige folie om zijn dochter heen sloegen. Ze brachten in hoog tempo een beademingsbuis bij haar naar binnen en legden een infuus aan. Voordat Harm zich kon losrukken, duwden ze samen met twee brandweerlieden de brancard naar de helikopter. Hij zag de ontzetting op het gezicht van Cora toen de optocht voor haar langskwam. Hij keek Lokhorn smekend aan.

‘U kunt niet mee, meneer Mulder,’ zei die beslist. ‘Er is geen plaats in de heli.’

‘Kan ik haar nog even zien?’

‘Het kan elk moment gaan spoken. We moeten echt zo snel mogelijk de lucht in.’

Het duo van het Mobiel Medisch Team tilde zijn dochter in de buik van de Lifeliner en de arts trok de gele deur dicht. De piloot had de rotor gestart en de wieken draaiden sneller en sneller. Hij wachtte op het sein van de MMT-man die de bodem inspecteerde op losliggende troep. Achter de helikopter zag Harm een gestaag groeiende groep toeschouwers. Eerst was de buurtschap uitgelopen, vervolgens was de pers gearriveerd en dat had nog meer burens verleid om een kijkje te nemen. Hij zag veel mensen met wie hij kennis had

gemaakt sinds hun komst naar Woudbloem anderhalf jaar geleden. De meeste buurtgenoten wisten niet goed wat ze aan moesten met dat stadse stel met die bijdehante dochter. Die keken de kat liever uit de boom. Anderen waren er als de kippen bij geweest om hen in te lijven, want zo vaak kwam er geen vers bloed in de streek.

Vandaag was iedereen zomers en luchtig gekleed, alsof ze in de rij stonden voor een ijsje. Vooraan stond Mirjam, de vrouw van de minicamping verderop, van verre herkenbaar aan haar hoogblonde coupe en felle lippenstift. Ze klampte zich vast aan haar dochtertje Lisa, die bij Lieve in de klas zat. Het meisje hield een telefoon op de Lifeliner gericht. Die helde licht naar achteren en wipte zijn neus omhoog. De heli maakte zich los van de aarde. Onder het landingsgestel waaide het stof van de kurkdroge weg hoog op. Aan de rand van de politieafzetting stond een wagen van RTV Noord. De camera volgde de helikopter, die verdween naar de streep licht aan de horizon. De Lifeliner vloog weg van de bliksemflitsen en het naderende onweer. Harm keek hem na tot hij alleen nog maar een paar lichtjes zag knippen.

Intussen waren de gemaskerde reddingswerkers het donkere gat weer ingedoken. Harm maakte van het moment gebruik om zich van Lokhorn los te rukken. De commandant ging in de achtervolging, maar liet hem uiteindelijk begaan. Samen bleven ze bij de geïmproviseerde tunnel staan. De reddingsploeg kwam nu tevoorschijn met een gele bergingsplank. Dit keer had hun vracht de gestalte van een volwassene, ook onder een laag stof. Een zacht kermen klonk tussen het zware hijgen van de mannen door. Eva lag met wijd opengesperde ogen op de brancard, maar knipperde niet tegen het felle licht van de noodlampen. Haar blik was naar binnen gekeerd, ze leek niets te zien. Hij herkende haar nauwelijks. Haar gezicht zat onder het stof en het bloed, haar kleding was bezaaid met scherven steen en houtsplinters.

‘Liefje-’ stamelde Harm. Hij probeerde het bloed van haar gezicht te vegen. Zijn verse zwachtels kleurden dieprood. Was het haar bloed of dat van Lieve? Lokhorn trok hem rustig, maar gedecideerd bij Eva vandaan en de ambulanceploeg ging meteen

met haar aan de slag. Overal bewogen handen, behoedzaam, maar snel en doelgericht. De stofnevel was verstikkend en Eva kreeg vlug een zuurstofmasker opgezet. Het gekerm verstomde. Haar armen hingen slap langs haar lichaam, haar borst bewoog onregelmatig op en neer. Een verpleger bracht een infuus in haar linkerarm aan. Ze hadden hem gevraagd welke bloedgroep de twee hadden, maar hij wist het van geen van beiden.

‘Tijd om te gaan,’ kondigde Lohorn aan. Harm keek over zijn schouder, maar de helikopter was uit het zicht verdwenen.

‘Hoelang duurt het voordat we in het ziekenhuis zijn?’ vroeg hij.

‘Hooguit een kwartier. Onze teams in het UMCG staan klaar voor uw dochter en uw vrouw,’ zei een van de ambulancebroeders.

‘Rijd u maar mee met de MMT-wagen.’ Lohorn wees hem op een grote gele Audi op de oprit.

Verderop schiep de politie ruim baan in de wegversperring. Een kwartet brandweermannen maakte zich op om de plukjes toeschouwers te verspreiden. Een knetterende bliksemflits, vrijwel meteen gevolgd door een donderslag, was hen voor. Het begon te regenen. Terwijl de eerste dikke druppels uit de onweerswolken neerdaalden, maakten de buurtgenoten en de ramptoeristen zich uit de voeten. Ze stapten in hun auto’s en tractors, die schots en scheef in de berm geparkeerd stonden alsof er kermis in het dorp was. De brandweer maande ook de pers om op te breken en niet op het open terrein te blijven staan. Maar die lieten zich niet zomaar weggagen, al gebaarde een brandweerman nog zo druk naar boven, waar de volgende klap niet lang op zich liet wachten. Onder luid protest sjokte de cameracrew naar het RTV-busje. Een vrouw met een zwart-witte hond, die opgewonden rond haar benen sprong, stapte als laatste in een felblauwe Polo. Ze reed vervolgens op hoge snelheid achteruit, tussen de rijen auto’s door. Daarbij kon ze een grijze Tesla die op de weg probeerde te keren, maar nauwelijks ontwijken. De Tesla toeterde en flitste verontwaardigd met zijn koplampen.

Het schoot Harm te binnen dat alles natuurlijk vanavond op het nieuws kwam. Hij moest de ouders van Eva bellen om ze te

waarschuwen. Hij sprintte naar de Fendt en tastte met zijn verbonden vingers over de vloer van de cabine tot hij zijn telefoon vond. Hij trok de sleutelbos uit het contact, klemde Lieve's foto in zijn vuist, sprong van de trede en haastte zich naar de ambulance. Het regende inmiddels hard en de bliksemschichten volgden elkaar in hoog tempo op. Eva werd de ambulance in getild. Hij zag nog net de regenspatten in de laag stof op haar gezicht.

Het zijportier van de Audi stond open. Hij sprong erin en de chauffeur gaf gas, de colonne van motoragenten en de ambulance achterna. De ruitenwissers zwiepten de stromende regen van de voorruit. Ze reden op hoge snelheid langs het Slochterdiep. Verderop in het veld blonken de lichten van de gaswinninginstallatie van Lageland achter een regengordijn. Zware regendruppels roffelden op het dak van de Audi. De ambulance voor hen sproeide een dikke waternevel op. Hij keek naar het gespannen gezicht van de chauffeur, die de weg nauwelijks van de berm kon onderscheiden. Bijna blind reden ze een donkere tunnel in, maar evengoed verwelkomde Harm de bui. Misschien kon die deze nachtmerrie wegspoelen, en in één moeite door dit vervloekte land.

Lokhorn had gelijk, binnen tien minuten doken ze de ambulance-tunnel van het UMCG in. Het was alsof al het verkeer was stilgelegd voor de noodcolonne. Het deed Harm denken aan de geld- en goudtransporten die ze thuis in de Pijp regelmatig vanaf De Nederlandse Bank de stad uit hadden zien rijden. Ook altijd begeleid door motoragenten, met zwaailichten en op hoge snelheid, nagekeken door verbouweweerde toeristen, verbaasd winkelpubliek en stoucijnse buurtbewoners. Hij had zich vaak afgevraagd in welke van het rijtje gepantserde wagens de kostbare vracht zat. En hoe groot de waarde ervan was.

Hij had de chauffeur van de MMT-wagen gevraagd of de aard-